

Tentoonstelling ter gelegenheid van 450 jaar aartsbisdom beoogt naar eigen zeggen 'grenservaringen'

Recht van het kind jarig

Toch is er weinig reden tot feesten. De uitdagingen zijn groter dan ooit

- ▶ Wereldwijd appel moet strijd voor kinderrechten nieuw leven inblazen
- ▶ Ook in Vlaanderen is er werk aan de winkel

Ilse VAN HALST

Twintig jaar geleden werd het Internationale Verdrag voor de Rechten voor het Kind (IVRK) met eenparigheid van stemmen aangenomen door de Verenigde Naties. „Een historisch moment. Voor het eerst werd het kind erkend als een zelfstandige persoon met eigen rechten en werd het zelf mee verantwoordelijk voor het toepassen van zijn rechten”, herinnert Alejandro Cussianovich zich. De Peruaanse priester strijdt al zijn hele leven voor de erkenning en toepassing van de rechten van het kind.

Toch ziet hij weinig reden tot feesten. „Vandaag zijn de uitdagingen groter dan ooit. Het IVRK op zich is de absolute ondergrens, een fundament. Het is de plicht van elke overheid deze rechten in alle uithoeken van de wereld bekend te maken, kinderen ervan bewust te maken en hen in staat te stellen ze op te eisen.”

Daarom lanceert het Katholieke Bureau voor de Rechten van het Kind BICE op 4 juni een wereldwijde oproep aan politici, internationale gemeenschap, media, Kerk, maatschappelijke organisaties en aan alle mensen van goede wil en ieder kind om zich met hernieuwde ijver in te zetten in de strijd voor de kinderrechten.

Natuurlijk is niet alles kommer en kwel. „Positief is dat kinderen een stem kregen en zelf een echo kunnen zijn van problemen die volwassenen niet zien”, meent Cussianovich, die namens het vormingsinstituut voor opvoeders IFEJANT in Peru afgevaardigd is in het BICE. Hij wil evenmin gezegd hebben dat er méér problemen zijn dan vroeger. „We kennen ze alleen beter. Heel wat problemen werden in de loop der jaren uit de wereld geholpen, maar aan de horizon duiken voortdurend nieuwe uitdagingen op.”

Aan voorbeelden geen gebrek: „De gesel van AIDS, die ook onder kinderen ontelbare slachtoffers

maakt, het opnieuw opduiken van uitgeroeid gewaande ziekten zoals moeraskoorts en polio, of – heel recent – de crisis, die te pas en te onpas als verontschuldiging wordt ingeroepen om schaamteloos de kaart van de economie te trekken ten koste van sociale investeringen. Met als gevolg dat de armoede wereldwijd toeneemt.” Slachtoffer zijn alweer de kinderen. „Het is toch schrijnend dat voor de grote politieke actoren in onze samenleving de kinderen en de jeugd geen prioriteit zijn, terwijl ze toch de toekomst van onze samenleving zijn”, maakt de priester zich boos.

Ook voor de Kerk ziet de salesiaan een belangrijke rol weggelegd. „Het staat buiten kijf dat de Kerk ontzettend goed werk verricht in de strijd voor kinderrechten, maar toch vinden kinderen niet altijd de formele steun die ze nodig hebben.” Cussianovich verwijst naar de bloedbaden onder kinderen in Irak en Uganda, de vele kinderen die met hun gezin op straat leven, naar de tienermoeders... „Als Kerk moeten we eens nadenken over de betekenis van kinderen in onze gemeenschap. Zijn ze slechts 'klanten' van de Kerk, ontvangers van de sacramenten? Of beschouwen we hen ook als pastorale actoren die levende getuigen van het evangelie kunnen zijn?”

Het is schrijnend dat voor de politici kinderen geen prioriteit zijn, terwijl zij toch de toekomst van onze samenleving zijn

Twintig jaar lang plaatste het IVRK ook in Vlaanderen de problematiek van de kinderrechten op de kaart, meent Frans Swartelé. Hij is door de Vlaamse vzw Kinderrechtenhuis afgevaardigd in de Europese vereniging van BICE. „De oprichting van het Kinderrechtencommissariaat hebben we te danken aan het IVRK.”

Maar ook in onze contreien is nog werk aan de winkel. „We moeten meer aandacht schenken aan de veerkracht en de door-groeikracht van jongeren”, meent Swartelé. „Ook jongeren met een

pijnlijke geschiedenis zoals asielzoekers of jongeren in armoede zijn in staat een goed leven op te bouwen. Nochtans is onze samenleving daar blind voor. Ze is niet bereid te investeren in een

groep die ze als hopeloos en zelfs gevaarlijk beschouwt. Maar kinderen hebben ook een ontzettend grote veerkracht in zich.” En hij besluit gedreven: „De beste vorm van preventie is kinderen hun

rechten te leren kennen, te leren verdedigen én te leren toepassen in hun eigen leven. Daarom is het belangrijk dat er in het onderwijs oefenplaatsen komen om deze rechten te leren toepassen.”

Fysiek, maar ook mentaal worden kinderrechten vaak met de voeten getreden. © Van Parys Media